

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 19 Ὀκτωβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 47

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὅταν πάτησαν τὸ κατώφλι ἡ Σάρα ἔκλεισε σιγὰ τὴν πόρτα πίσω τῆς, ἔπιασε τρυφερά τὴν Μπέκυ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν ἔφερε μπροστὰ στὴ λαμπερὴ φωτιὰ καὶ τὸ γεμάτο τραπεζάκι, μπροστὰ σ' ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια πράγματα ποὺ ἔκαναν τὸ κεφάλι τῆς νὰ γυρίζῃ καὶ τὴν καρδιά τῆς νὰ χτυπᾷ.

—Εἶναι ὅλα ἀληθινά, τῆς εἶπε, δὲν εἶναι ὄνειρο. Τὰ ἔπιασα μὲ τὰ χέρια μου. Ἦρθε ὁ Μάγος, Μπέκυ, ὁ Μάγος ποὺ δὲν ἀφήνει νὰ εἶναι κανεὶς δυστυχισμένος ὡς τὸ τέλος.

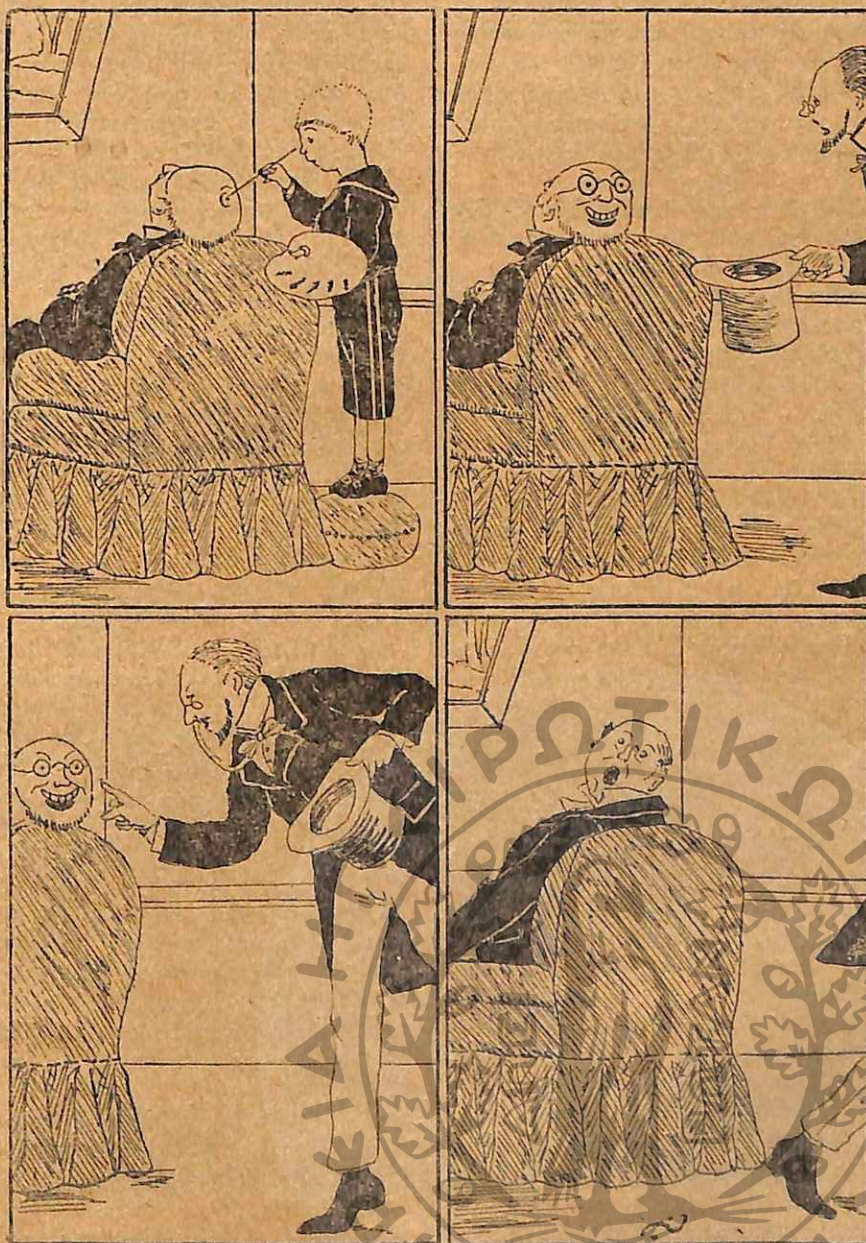
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ὁ ἐπισκέπτης

Καὶ τώρα, φαντασθῆτε, ἂν μπορεῖτε πῶς πέρασε ἡ ὑπόλοιπη βραδυὰ. Φαντασθῆτε τὰ δύο μας κοριτσάκια καθισμένα ἐπάνω στὸ χαλί, μπρὸς στὴ φωτιὰ ποὺ ἔκανε τὴν παλιὰ σόμπα νὰ κοκκινίξῃ δλόκληρη. Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τους, ὅταν σηκώνοντας τὰ καπνὰ ἀπὸ τὰ πιάτα βρῆκαν μιὰ σοῦπα ποὺ ἀχνίζε ἀκόμῃ καὶ σάνδουιτς καὶ φρυγανιὲς ἀλειμένες μὲ βούτυρο καὶ ὅλα αὐτὰ ἀρκετὰ γιὰ νὰ φᾶνε δύο καὶ νὰ χορτάσουν.

Ἐνας παλιὸς κεσὲς ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὸ νιπτήρα χρησίμευσε γιὰ φλυτζάνι στὴν Μπέκυ καὶ τὸ τσάϊ ἦταν τόσο ὑπέροχο, ὥστε ἦταν δλότελα περιττὸ νὰ θάλουν ὅ,τι δῆποτε μὲ τὴ φαντασία τζυς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἔπιναν. Τὰ δύο παιδιὰ ζεσταμένα καὶ χορτασμένα εἶχαν ἀρχίσει νὰ συνέρχονται κι' ἦταν γεμάτα χαρὰ. Κι' ἡ Σάρα, βεβαιωμένη τέλος πάντων ὅτι τ' ὄνειρό τῆς ἦταν ἀλήθεια, ἄφηγε τὸν ἑαυτὸ τῆς ἐλεύ-

Ο ΦΑΛΑΚΡΟΣ ΘΕΙΟΣ, Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΑΝΕΨΙΟΣ ΚΙ' Ο ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 4 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ἀντεγγραφή καὶ ἀνεκοίνωσι ἀπὸ τὴν Ἡλιαχτίδα

θερον να ευχαριστηθῇ χωρίς να σπάξῃ τὸ μυαλό της ν' ἀνακαλύψῃ μὲ τί τρόπο εἶχε γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ἀλλωστε εἶχε πιά τόσο πολὺ συνειθίσει νὰ ζῇ μέσα σ' ἕνα φανταστικὸ κόσμον, ὥστε καὶ τὸ πιδ ἀκατανόητο πρᾶγμα τῆς φαινόταν πολὺ φυσικὸ καὶ δὲν ἐβρίσκει τίποτε τὸ παράξενο σ' ὅ,τι κι' ἂν τῆς ἐτύχαινε.

Δὲν γνωρίζω κανένα πού νὰ μοῦ κἀνῇ μιὰ τέτοια ὥραία ἐκπληξή, εἶπε. Μὰ ὅπως καὶ νᾶναι, αὐτὸ τὸ πρόσωπο ὑπάρχει. Γιατί ἡ φωτιά ὅπου μπροστά της καθόμαστε καὶ ζεσταινόμαστε εἶναι ἀληθινὴ καὶ τὸ τσάι πού πίνουμε εἶναι κι' αὐτὸ ἀληθινόν. Ἐγὼ ἕνα φίλο, Μπέκυ. Κάποιος ὑπάρχει πού μὲ συλλογίζεται καὶ μὲ φροντίζει.

Δὲν φοβάστε, μίς, ψιθύρισε ἡ Μπέκυ μὲ κάποια ἀγωνία στὴ φωνή της, πὼς ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ χαθοῦν ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη καὶ καλὰ θὰ κάνουμε νὰ βιαστοῦμε νὰ τὰ φάμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἄρπαξε ἕνα σάνδουιτς καὶ τῶχσε σχεδὸν ὁλόκληρο μέσα στὸ στόμα της.

«Μὰ τὴν ἀλήθεια, σκέφθηκε, ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ὄνειρο, τί χρειάζονται οἱ καλοὶ τρόποι;»

— Ὅχι, ἀπάντησε ἡ Σάρα, μὴ φοβάσαι, δὲν θὰ χαθοῦν. Αὐτὸ τὸ τσουρέκι πού τρώω τὸ νοιώθω, αἰσθάνομαι τὴ νοστιμάδα του. Στὸν ὕπνο του δὲν τρώει κανεὶς ποτὲ σ' ἀλήθεια. Ὑστερα, ἐπίασα ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο καὶ μοῦκαψε τὸ χέρι μου. Ὅχι, μένει ἡσυχῇ, δὲν εἶναι ὄνειρο.

Τὸ καλὸ φαί, ἡ ζέστη ἔκανε ὥστε νὰ τίς κυριεύσῃ σιγὰ-σιγὰ μιὰ γλυκειὰ νάρκη, ἡ νύστα τῶν εὐτυχισμένων, ζεσταμένων καὶ καλοφαγωμένων παιδιῶν. Ἡ Σάρα τινάχτηκε γιατί γιὰ μιὰ στιγμή ἔνοιωσε πὼς κουτολοῦσε.

Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ στὸ κρεβάτι της, πού ἀπόψε ἦταν ἕτοις μεταμορφωμένο. Οἱ κουβέρτες ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ τίς μοιραστῇ μὲ τὴ Μπέκυ καὶ νὰ εἶναι κι' οἱ δύο τους καλὰ σκεπασμένες.

Πρὶν καληνυχτίσῃ τὴ Σάρα ἡ Μπέκυ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της.

— Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ, μίς, εἶπε, ἂν αὔριο τὸ πρωὶ ἔχουν χαθῇ ὅλα, ἀπόψε μιὰ φορὰ τὰ χαρήκαμε.

Ἐκοίταξε ἕνα-ἕνα χωριστά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ χαράξῃ τοῦ καθενὸς τὴν εἰκόνα γιὰ πάντα στὸ μυαλό της.

— Ἡ ὥραία φωτίτσα, εἶπε, μετρώντας μὲ τὰ δάχτυλα, οἱ ἀφράτες κουβέρτες, ἡ πολυθρόνα, ἡ ὁμορφὴ

τριανταφυλλιά λαμπίτσα, τὸ χαλί. — Κι' ἀκόμα, πρόσθεσε, φέρνοντας μ' ἕνα εὐγλωττο κίνημα τὸ χέρι της στὸ στομάχι της, τὰ σάνδουιτς, τὰ τσουρέκια. ἡ σουπίτσα, τὸ τσάι... Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀληθινὰ, δὲν θὰ τὰ ξεχάσω.

Καὶ βεβαιωμένη πιά πὼς εἶχε ζήσει πραγματικὰ τὸ ὄνειρό της, πῆγε στὴν κάμαρά της νὰ κοιμηθῇ.

Χάρης σὲ ποιὸ μυστικὸ τηλέγραφον ὅλο τὸ παρθεναγωγεῖο γνώριζε τὸ ἄλλο πρωὶ πὼς ἡ Ἑρμίνια ἦταν τιμωρημένη νὰ μείνῃ ὅλη τὴν ἡμέρα κλεισμένη μὲς σ' τὴν κάμαρά της, πὼς ἡ Σάρα Κρήβ βρισκότανε σὲ ἀπόλυτη δυσμένεια καὶ πὼς ἡ Μπέκυ θὰ εἶχε διωχτὴ κιόλας ἀπὸ τὰ ξεμερώματα, ἂν εἶχαν βρεῖ ἄλλη νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν; Οἱ ὑπρέτριες κατὰλαβαν πὼς ἡ μίς Μιντοῖν τὴν κρατοῦσε μόνο καὶ μόνο γιατί τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῇ ἕνα κορίτσι τόσο ἔρημο κι' ἐγκαταλειμένο, πού νὰ δεχθῇ νὰ ἐργάζεται σὰν σκλάβο μ' ἕνα τέτοιο γελοῖο μισθό. Καὶ οἱ «μεγάλες» ἔλεγαν μεταξύ τους, πὼς ἂν ἡ μίς Μιντοῖν δὲν ἔδιωχνε τὴ Σάρα, τὸ ἔκανε γιατί τὴν σύμφερε περισσότερο νὰ τὴν κρατήσῃ.

Μεγαλώνει πολὺ γρήγορα καὶ τὰ μαθαίνει ὅλα μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, εἶπε στὴν Λαβίνια ἡ Τζέσση. Ἐτοὶ σὲ λίγον καιρὸ θὰ μπορέσουν νὰ τῆς ἐμπιστευθοῦν μιὰ ὁλόκληρη τάξη καὶ δὲν θὰ τῆς πληρώσουν κιόλας κανένα μισθό. Ὡστόσο, Λαβίνια, ἦταν πολὺ ἄσχημο αὐτὸ πού ἔκανες, πού πῆγες νὰ τὴν μαρτυρήσῃς πὼς διασκεδάζε ἀπάνω στὴ σοφίτα. Ἀπὸ πού τὸ ἔμαθες;

— Ἀπὸ τὴ Λόττη. Εἶναι τόσο μωρό, πού δὲν καταλαβαίνει τί πρέπει νὰ πῇ καὶ τί δὲν πρέπει. Ἀλλωστε δὲν βλέπω τί κακὸ ἔκανα πού πῆγα καὶ εἰδοποίησα τὴν μίς Μιντοῖν. Εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ καθήκον μου, συνέχισε ἡ Λαβίνια φουσκώνοντας σὰν γάλλος. Γιατί ἡ Σάρα ἐξαπατοῦσε τὴ μίς Μιντοῖν. Ἀφῆσε πού τὴ βρίσκω γελοία μ' αὐτὸ τὸ ψωροπερήφανο ὕφος πού παίρνει. Δὲν κοιτάζει καλύτερα τὰ κουρέλια της;

— Τί ἔκαναν οἱ τρεῖς τους δταν μῆνῃς μέσα ἡ μίς Μιντοῖν, ρώτησε ἡ Τζέσση.

— Ὡ κάποια ἀνοησία εἶχαν σοφιστεῖ ὅπως πάντα, εἶπε ἡ Λαβίνια. Ἡ Ἑρμίνια εἶχε ἀνεβάσει τὸ κασελάκι της μὲ τὰ γλυκὰ γιὰ νὰ τὸ μοιραστῇ μὲ τὴ Σάρα καὶ μὲ τὴ Μπέκυ. Σὲ μᾶς δὲν προσφέρει ποτὲ τίποτε. Ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει διόλου, ἀλλὰ τὸ βρίσκω πολὺ πρόστυχον ἀπὸ

μέρους της νὰ πηγαίνει καὶ νὰ κἀνῃ παρὰ μὲ τίς ὑπρέτριες ἐπάνω σ' τίς σοφίτες. Μοῦ φαίνεται περίεργο πὼς δὲν ἔδιωξε ἡ μίς Μιντοῖν τὴ Σάρα, ἔτσι κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ ἕναν καλὸ καθηγητὴ γι' ἀργότερα.

— Καὶ-πού θὰ πῆγαίνε, ἂν τὴν ἔδιωχνε; ρώτησε ἡ Τζέσση μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Καὶ πού θέλεις νὰ ξέρω; ἔκανε ἡ Λαβίνια σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Εἶμαι περίεργη νὰ ἰδῶ τὸ ὄψος της δταν θὰ μῆνῃ σὲ λίγο μὲς στὸ σπουδαστήριον. Φαίνεται πὼς χθὲς τὸ βράδυ τὴν ἀφῆσαν νησιτικὴ καὶ πὼς καὶ σήμερα τὴν ἔχουνε νησιεῖα ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἡ Τζέσση ἦταν κάπως ἐπιπόλαιη, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν ἦταν καθόλου κακὴ. Μάζεψε νευρικὰ τὰ βιβλία της.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπαίσιο, εἶπε. Ἡ μίς Μιντοῖν δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας.

Ὅταν ἡ Σάρα κατέθηκε στὸ ὑπόγειο οἱ ὑπρέτριες τὴν κοίταξαν περιφρονητικά, μ' αὐτὴ δὲν τοὺς ἔδωκε καμμιά προσοχή. Αὐτὴ κι' ἡ Μπέκυ εἶχαν ἀργήσει κάπως νὰ ξυπνήσουν καὶ βιάστηκαν κι' οἱ δύο τους νὰ κατεβούν, δίχως νὰ προφτάσουν νὰ ποῦν οὔτε μιὰ λέξη ἢ μιὰ σὺν ἄλλη.

Ἡ Σάρα πέρασε στὴν κουζίνα, ὅπου βρῆκε τὴν Μπέκυ πού ἔτριβε μὲ ζέση μιὰ κατσαρόλα σιγοτραγουδώντας ἕνα εὐθυμο τραγουδάκι. Κοίταξε τὴ Σάρα μὲ γοητευμένο πρόσωπο.

— Ἡ κουβέρτα βρισκόταν ἀκόμη ἐπάνω στὸ κρεβάτι μου σήμερα τὸ πρωὶ πού ξύπνησα, μίς, εἶπε μὲ ἔξαψη.

— Καὶ ἡ δική μου τὸ ἴδιο, ἀπάντησε ἡ Σάρα. Τίποτε δὲν χάθηκε. Τὴν ὥρα πού ντυνόμουν ἔφαγα ἕνα ἀπὸ τὰ τσουρέκια πού περίσσεψαν.

— Ὡ Θεέ μου! Ὡ Θεέ μου! ἔκανε ἡ Μπέκυ μὲ ἔκσταση.

Ὑστερα ξαφνικὰ, ἄρπαξε πάλι τὴν κατσαρόλα καὶ ἄρχισε νὰ τὴν τρίβῃ γιατί ἔμπαινε μέσα ἡ μαγεύρισα.

Ὅπως ἡ Λαβίνια, ἔτσι καὶ ἡ μίς Μιντοῖν περίμενε νὰ ἰδῇ ἐκεῖνο τὸ πρωὶ τὴ Σάρα μὲ πολὺ πεσμένο τὸ ἡθικόν της. Ἡ Σάρα ἦταν γι' αὐτὴν πάντοτε ἕνα αἰνίγμα, αἰνίγμα πού τὴν ἐξερεθίζε. Ἄν τὴν ἐμάλλωνε κανεὶς ἀκούγε μὲ σοδὰρ καὶ εὐγενικὸ ὕφος· ἂν τὴν τιμωροῦσαν ὑπόμεινε τὴν τιμωρία πού τῆς ἐπέβαλαν χωρὶς νὰ παραπονεθῇ καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ, ἐξωτερικὰ τοῦλάχιστον, κανένα ἀπολύτως σημεῖον ἀνταρσίας. Ἡ μίς Μιντοῖν ἐβρίσκει ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ ὅτι δὲν τῆς ἀνταδίαζε ποτὲ

ἀποτελοῦσε αὐθάδεια. Εἶχε ὅμως τὴν ἐλπίδα, πὼς τούτῃ τὴ φορὰ τοῦλάχιστον, ὕστερα ἀπὸ τὴ χθεσινὴ σκηνή καὶ τὴν ὀήλωση πὼς ἔβλεπε νησιτικὴ ὅλη τὴν ἡμέρα, ἡ ἀντίστασή της θὰ εἶχε σπάσει. Δίχως ἄλλο θάρρος-ταν κατακίτρινη, μὲ τὰ μάτια κοκκινισμένα καὶ κομμένα, μὲ ὕφος ταπεινὸ καὶ ὑποταγμένο.

Ἡ μίς Μιντοῖν τὴν εἶδε σὲ λίγο νὰ μπαίνει στὴν τάξη γιὰ νὰ κἀνῃ στὰ παιδιὰ τὸ γαλλικὸ τους μάθημα. Ἡ Σάρα περπατοῦσε μὲ ζωηρὸ βήμα, τὸ χρῶμα της ἦταν δροσερὸ-δροσερὸ κι' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο ἦταν ζωγραφισμένο στὰ χεῖλῃ της. Στὸ ἀντίκρουμά της ἡ μίς Μιντοῖν ἐμείνεν ἀναυδῇ δὲν πίστευε τὰ μάτια της. Μὰ ἀπὸ τί λοιπὸν ἦταν καμωμένο αὐτὸ τὸ κορίτσι; Τῆς ἔκανε νόημα νὰ πάη κοντὰ στὴν ἔδρα της.

— Ἐξέχασες, καθὼς φαίνεται, πὼς εἶσαι τιμωρημένη, τῆς εἶπε. Τέτοια πώρωση λοιπὸν ἔχεις ἀκόμη;

Ὅταν εἶναι κανεὶς ἀκόμη παιδί, δταν ἔχει φάει καλὰ καὶ κοιμηθῇ καλὰ μέσα στὴ ζέστη, δταν ἔχει ἰδεῖ τὸ πιδ ὥραϊο ὄνειρό του νὰ γίνεαι πραγματικότης, εἶναι δύσκολον νὰ προσποιηθῇ ἕνα κακομοίρικο ὕφος καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ μάτια του νὰ γυαλίσουν. Ἡ ἐκπληξὴ λοιπὸν τῆς μίς Μιντοῖν ἀποκορυφώθηκε, δταν ἡ Σάρα σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὴν κοίταξε ἀπαντώντας της μὲ τὸ πιδ εὐγενικὸ ὕφος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μίς Μιντοῖν, τὸ ξέρω καλὰ πὼς εἶμαι τιμωρημένη.

— Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴν τὸ ξεχνᾷς καὶ νὰ μὴ μοῦ παίρνεις αὐτὸ τὸ θριαμβευτικὸ ὕφος, πού εἶναι ὁλότελα ἀταίριαστο. Καὶ νὰ θυμάσαι ἐπίσης πὼς σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα θὰ μείνῃς νησιτικὴ.

— Τὸ ξέρω, μίς Μιντοῖν, εἶπεν ἡ Σάρα. Καθὼς ξαναγύριζε στὴ θέση της σκέφθηκε: «Ὡ, ἂν δὲν εἶχε παρουσιαστῇ ὁ Μάγος ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ ἦταν φοδερή».

Δὲν φαίνεται δὰ καὶ τόσο πεθαμμένη ἀπὸ τὴν πείνα, ψιθύρισε ἡ Λαβίνια. Γιὰ κοίταξέ τὴν ἴσως νὰ φαντάζεται πὼς ἔφαγε σήμερα τὸ πρωί.

Δὲν μοιάζει μὲ τ' ἄλλα κορίτσια, εἶπε ἡ Τζέσση πού παρατηροῦσε τὴ Σάρα ἀνάμεσα σ' τίς συμμαθήτριές της. Καμμιά φορὰ μοῦ προκαλεῖ σχεδὸν φόβον.

— Θεέ μου, τί γελοία πού εἶσαι!

Ὡς τὸ βράδυ ἡ Σάρα διετήρησε τὰ φρέσκα χρώματά της καὶ τὸ ζωηρὸ της βλέμμα. Οἱ ὑπρέτριες τὴν κοίταζαν παραξενεμένες καὶ τὰ γαλανὰ ματάκια τῆς μίς Ἀμέλιας εἶχαν γίνῃ ὁλοσπρόγγυλα ἀπὸ τὴν ἐκ-

Ο ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ

Ὁ Στρουθοκάμηλος τὰ πουλιά τᾶλλα, μικρὰ-μεγάλα, μὲ ὀργὴ κοίτα,

Καὶ λέγει ἀστόχαστος: — «Θὰ δοκιμάσω κι' ἐγὼ νὰ φτάσω πολὺ ψηλά!

Δυνατὸς κι' ἀφοβὸς εἶμαι... κι' ἀκόμα πατῶ, στὸ χῶμα καὶ δὲν πετῶ;

Τὰ φτερά στὸ ἄπειρον μόλις ἀνοίξω, τότε θὰ δείξω ποῖος εἶμι ἐγὼ!

Νὰ πάω μεσοῦρανα δὲν θ' ἀποστάσω... θὰ ξεπεράσω καὶ τὸν Ἀητό.

Καὶ ἀνεμοκρέμαστος, μὲ κάθε τρόπο, τοῦ Ἥλιου τὸν τόπον θὰ πάω νὰ ἰδῶ.

Ποῖο ἀπ' τὰ γοργόφτερα καὶ φημισμένα πουλιά, μ' ἔμένα θὰ μετρήθῃ;»

Τᾶλλα πετούμενα πού τὸν ἀκούνε δὲν τοῦ μιλοῦνε... κι' αὐτὸς μὲ ὀργή

τρέχει στὸ ἀκρόβραχο, σείει τὰ φτερά του... Μὰ ἐπῆγε κάτου κι' ὄχι ψηλά.

Κ' ἐκεῖ κατὰχαμα πιροστενάζει γι' ἀργοτινάζει τᾶθλα φτερά...

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἄ τὴ ὁμορφὴ πού εἶναι ὁ κόσμος!

Ἀνεκινώθη ἀπὸ τὴν Ροζελάντια

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΗΣ ΡΟΥΛΑΣ, ΤΗΣ ΦΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΩΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

[Συνέχεια από το προηγ. και τέλος]

Φούλα, στο μεταξύ σκέπτεται. Σιγανά. — Πές μου, πές μου, Ρούλα. Τι ρουάρ το συρτάρι δεν είναι;

Ρούλα. — Ναι, ναι, θα ρρω.

Φούλα, αποφασιστικά. — Μά σέρ, αλλάζουμε τιρουάρ, να σου δώσω το τιρουάρ μου και να μου δώσεις το τιρουάρ σου.

Ρούλα. — Ούί, ούί, ούί.

Μαργαρώ, περιφρονητικά. — Τι ρουάρ. Δηλαδή τυρί. Θέλουνε ν' αλλάξουνε τυριά. Κατάλαβα.

Φούλα, στο μεταξύ σκέπτεται. Σιγανά. — Ρούλα, μιρουάρ ο καθρέφτης, ε;

Ρούλα, νεύει. — Ναι.

Τούλα. — Μά σέρ, σου άρέσει το μιρουάρ;

Ρούλα. — Ούί, ούί, ούί.

Μαργαρώ, σιγανά. — Μιρουάρ. . . Μιρουάρ. Δηλαδή, σ' άρέσει να μυρίζεις; Για το τιρουάρ θά λένε. Το τυρί δηλαδή. Πού πιά να πη; Σ' άρεση να μυρίζεις το τυρί;

Φούλα, σιγανά. — Κουλουάρ, διάδρομος, ε;

Ρούλα, νεύει. — Ναι.

Φούλα. — Μά σέρ, το κουλουάρ μας είναι μεγάλο. — Νε σπά;

Ρούλα. — Ούί, ούί, ούί.

Μαργαρώ, σιγανά. — Κουλουάρ. Για το κουλουρί που τους έφερα, λένε. Και είναι σκληρό και δε σπά. Είναι λείε μεγάλο και δε σπά. (Περιφρονητικά). — Ένα κουλουράκι τοσοδούλιο. . . Θυμμάτιζέται στο λεφτό. (Με καμάρι). Στο χωρίο, ή μητέρα μου, κάτι κουλούρια που φτιάχνει, με καλαμποκίσιο αλεύρι. . . Αλλά μάλιστα, είναι νε σπά. Τ' αθηναίικα όμως είναι σπά.

Φούλα, σιγανά. — Μη λές ελο ούί, ούί καημένη. Σαχλή είσαι. Πές και κάτι άλλο.

Ρούλα, σιγανά. — Τι να πώ;

Φούλα. — Πές και κανένα γερμανικό της θείας. Πές και λίγο άμπερ βαρούμ. Θά πη, και γιατί, Ξέρεις ε;

Ρούλα, σιγανά. — Έ, ναι το ξέρω.

Φούλα, ανυπόμονη. — Έ, αφού το ξέρεις, πέστο.

Ρούλα, δυνατά, τραγουδιστά. — Άμπερ βαρούμ;

Φούλα, φουρκισμένη, σιγανά. — Θάλασσα μου τάνκανε. Δεν ταίριαζε τώρα το άμπερ βαρούμ σου.

Μαργαρώ, συγχρόνως, σιγανά. — Άμπερ βαρούμ. Βαρούμ. . . Βαρεία,

δηλαδή, βαρεία. Βαρεία είναι τα κουλούρια. Βαρυτόμαχα δηλαδή. (Περιφρονητικά). Τέλος πάντων πιδ δύσκολο είναι να ξεπουπουλίσσης μιά κότα, από το να μάθης γαλλικά και τρόπους.

Φούλα, σιγανά. — Δεν της γεμίσαμε το μάτι. Έσθ φταίς. Θά πώ το ποίημά μου και σὺ τὸ δικό σου.

Ρούλα, νεύει. — Ναι.

Φούλα, λέει μονορούφι ένα μικρό γαλλικό ποίημα.

Ρούλα, επίσης.

Μαργαρώ, σιγανά. — Α! Ἄρχισαν τώρα τ' άρβανίτικα. (Με υπερσηφάνεια). — Εμείς στο χωριό μας δε μιλάμε άρβανίτικα, μιλάμε ελο ελληνικά. (Με περιφρόνηση). Στο παρακάτω χωριό μιλάνε άρβανίτικα. (Με απόφαση). Θά τους δείξω εγώ. (Μόλις τὰ κορίτσια τελειώνουν τὰ ποιήματά τους, σηκώνεται με όρμη και λέει με φωνή όσο μπορεί πιδ άρνη και τραγουδιστή). Μά σέρ, κουλουάρ βαρούμ!

Ρούλα και Φούλα, σιγρόφουν κατάπληκτες και απότομα τὸ κεφάλι ή μιὰ πρὸς τὴν ἄλλη και μετὰ πρὸς τὴ Μαργαρώ.

Φούλα, αρχίζει να ξαναλέη το ποίημά της το γαλλικό, αλλά δυνατά για να καλύψη τὴ φωνή της Μαργαρώς, ή οποία εξακολουθεί.

Μαργαρώ. — Γιατούμ; Μά σέρ, κουλουάρ καλούμ, ελαφρούμ.

Φούλα, δεν παύει ν' απαγγέλλη και ή φωνή της δυναμώνει ολοένα. Συγχρόνως νεύει απεγνωσμένα στή Ρούλα, ν' αρχίση και κείνη.

Ρούλα, αρχίζει τὸ ποίημά της, δυνατά.

Μαργαρώ, δεν χάνει τὴν ψυχραιμία της, εξακολουθεί με άρνη φωνή και κινήσεις μεγάλης δῆθεν κυρίας, να μιλά τὰ γαλλικά της. — Μά σέρ, κουλουάρ, τιρουάρ, πρεπουά, φαγουάρ.

Ρούλα και Φούλα, μόλις τελειώνει τὸ ποίημα.

Μαργαρώ, συγχρόνως τελειώνουν τὰ γαλλικά της.

Ρούλα, Φούλα, Μαργαρώ, αλληλοκοιτάζονται. Ἡ Μαργαρώ έχει θριαμβευτικό ύφος.

Φούλα, ξαναρχίζει τὸ ποίημα με χειρονουίες και δυνατά, χτυπώντας τὸ πόδι της από καιροῦ σε καιρό.

Ρούλα, σεδδὸν άμέσως αρχίζει κι' αὐτὴ ν' απαγγέλλη δυνατά και να μιμείται τὴν ἀδελφή της.

Μαργαρώ, κοιτάζει με πείσμα. Ξαφνικά. — Γιατί παπᾶ παχύ, να φᾶς παχειά φακή; Ἀσπρη πέτρα ξέξασπρη κι' από τὸν ήλιο ξεξασπρότερη! (Τὰ λέει φοβερά γρήγορα).

Ρούλα και Φούλα, εξακολουθοῦν ν' απαγγέλλουν ολοένα δυνατώτερα. **Μαργαρώ**, στέκεται για μιὰ στιγμή. Ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια.

Σκηνή 13.

Μητέρα, μπαίνει, αλλά δεν τὴν ἀντιλαμβάνεται κανένα από τὰ τρία κορίτσια. Κοιτάζει δυσαρεστημένη.

Σκηνή 14.

Χρῦσα, μπαίνει πίσω από τὴν κυρία, κοιτάζει θυμωμένη τὴ Μαργαρώ.

Ρούλα και Φούλα, εξακολουθοῦν να απαγγέλλουν ολοένα και δυνατώτερα.

Μαργαρώ, μιλά φοβερά γρήγορα και ελο και πιδ δυνατά. — Τὸ τρεχαντήρι πὸν τρέχει μέσ' τὸ τρεχούμενο νερό, τὸ τρικάρτο τὸ τρεχαντήρι πὸν τρέχει μέσ' τὸ τρεχούμενο νερό, τὸ τρανὸ τὸ τρεχαντήρι τὸ τρικάρτο πὸν τρέχει μέσ' τὸ τρεχούμενο νερό, με τὸν τρανὸ τὸν καπετάνιο, τὸν παινεμένο, τὸν χιλιотраγουδημένο, εχάθηκε μετὰ βούλιαξε και θάφτηκε μέσ' τὰ τρισκότεινα, τὰ τρίςαθα, τὰ τάρταρα, τὰ ταχαγμένα τὰ νερά.

Μητέρα, χιπᾶ μιὰ δυὸ φορὲς τὰ χέρια της.

Ρούλα και Φούλα, νυρίζουν απότομα, μένουν κατάπληκτες, σωμαίνουν. — Ἡ μαμά!

Μαργαρώ, σιγρόφει άμέσως τὸ κεφάλι, μένει αποσβολωμένη. — Ἡ θεία!

ΑΥΛΑΙΑ

ΙΡΣΙΜ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τὸ φθινόπωρο ήρθε πάλι
Τόδατε, παιδιά;
Ξάπλωσεν άγάλι άγάλι
Κάτω άπ' τὴ ροδιά.

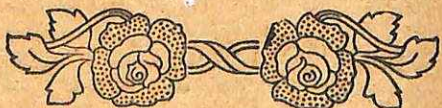
Τί καιμός, τὰ δέντρα γδύνει
Μέσα στήν αὐλή,
Πῶς νὰ ζήση, πὸν νὰ μείνη
Τώρα τὸ πουλί;

Τὰ νεκρά τὰ φύλλα τρίζουν
Στρώμα στὸ χωριό
Και τὰ μαύρα νέφη άγγίζουν
Τὸ καμπαναριό.

Πέφτει βάλαμο ή βροχούλα
Στὴν τραχειά τὴ γῆ,
Πίνει πίνει ή ξεχοχούλα
Πίνει κι' ή φραγή.

Ἀνοίξε για τὰ παιδάκια
Πάλι τὸ σχολειό,
Φύγαν τὰ χελιδονάκια,
Πάνε στὸ καλό!

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ ΠΑΠΠΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΟΓΡΑΦΗ

Ἀγαπητοί μου,

Τι να σᾶς πῶ για τὴν Ἀπογραφή; Να σᾶς δώσω οδηγίες; Ὅταν θὰ με διαβάσετε, θὰ εἶχη γίνει. Ὑποθέτω όμως πῶς πολλὲς ἀπορίες θὰ σᾶς γεννήθηκαν και για τὴ χρησιμότητά της, τὸ σκοπὸ της — τοὺς σκοποὺς της καλύτερα — και για τὴ μέθοδο, τὸν τρόπο πὸν γίνεται. Κι' οἱ ἀπορίες αὐτὲς μπορεῖ νὰ μὴ σᾶς ἔχουν ἐξηγηθῇ, μ' ελο ὅσα διαβάσατε ή ἀκούσατε. Γιατὶ οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν κάθε μέρα, και τὸ Ραδιόφωνο μιλοῦσε, και στοὺς κινηματογράφους ἐπρόβαλλαν μιὰ ὠραία εἰδικὴ ταινία. Δεν τὴν εἶδα, μὲ τὴν ἐπαίνεσαν όμως πολὺ και μὲς διηγῆθηκαν μιὰ σκηνή της: Σ' ἓνα σπίτι πάνε οἱ ἀπογραφεῖς, ἓνα κορίτσι συμπληρώνει μπροστά τους τὸ δελτίο του. Στὸ «ὄνοματεπώνυμο» γράφει: «Ἰσμήνη Τάδε». Κι' ἀπὸ κάτω βλέπει μ' ἐκπληξή τὴν ἐρώτηση: «Ἄρρεν ή θῆλυ;» — Πρέπει ν' ἀπαντήσω και σ' αὐτό; ρωτᾶ.

— Βέβαια, τὴς λέει ὁ ἀπογραφέας. Θὰ γράψετε θῆλυ.

— Μ' ἀφοῦ ἔγραψα Ἰσμήνη, τὸ θῆλυ δεν εἶναι περιττό;

— Δεν εἶναι περιττό, γιατί καμμιὰ φορὰ τὸνομα δεν διαβάζεται. . .

Ἀλλά και κάτι ἄλλο μποροῦσε νὰ πῇ στήν Ἰσμήνη ὁ ἀπογραφέας: ὁ πάρχουν ὄνοματεπώνυμα και στὴ γλῶσσα μας ἀκόμα — γιατί στὶς ξένες εἶναι πολλὰ — πὸν δεν ξέρει κανένας ἂν ἀνήκουν σὲ ἄνδρα ή σὲ γυναίκα. Π.χ.: Ἰρις Παπαγεωργίου δεν φαίνεται κορίτσι; κι' όμως εἶναι ἄγόρι, γνωστό μου! Μά και γι' ἄλλο λόγο, σπουδαιότερο, τὸ «ἄρρεν ή θῆλυ» εἶναι ἀπαραίτητο στὰ δελτία τῆς ἀπογραφῆς: για τὸ ξεχώρισμά τους, τὴ διαλογή τους. Ὁ ὑπάλληλος πὸν θὰ τὴν κάμη, πὸν νὰ διαβάξῃ ὀνόματα, δυσανάγνωστα κάποτε κι' ἀγνώριστα! Θὰ ήθελε καιρό. Κοιτάζει μόνο τὴν ἀπάντηση στὸ «ἄρρεν ή θῆλυ», κι' ὅταν βλέπη «ἄρρεν», βάζει τὸ δελτίο σ' ἄνδρικό, κι' ὅταν βλέπη «θῆλυ», τὸ βάζει στὰ γυναίκεια. Ἔτσι ἡ ἔργασία γίνεται γρήγορα και χωρίς κανένα λάθος. Κι' αὐτὸ μόνο τὸ παράδειγμα μᾶς δείχνει πῶς κάθε τι πὸν ὑπάρχει στὸ δελτίο μιᾶς ὁποιασδήποτε ἀπογραφῆς — ἀτόμων, οἰκογενειῶν, σπιτιῶν, καταστημάτων κ.τ.λ. — ἔχει τὸ λόγο του, και πρέπει νὰ παντοῦμε τυπικά, χωρίς ἀντίρρηση

και ἀπορία σὲ τί τάχα χρησιμεύει.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἀπογραφῆς εἶναι, καθὼς ξέρετε, στατιστικός. Τὸ Κράτος χρειάζεται νὰ γνωρίζῃ με ἀκρίβεια ὅχι μόνο πόσους κατοίκους ἔχει ή Ἑλλάδα, ή πόσους ἄντρες και πόσες γυναίκες, ἀλλὰ και πόσοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους της εἶναι γέροι, πόσοι παιδιά, πόσοι γραμματισμένοι, πόσοι ἀγράμματοι, πόσοι ἐπιστήμονες, πόσοι ἀναλφάβητοι, πόσοι παντρεμένοι, πόσοι ἀνύπαντροι, πόσοι πολύτεκνοι, πόσοι ἄτεκνοι και καθεξῆς. Γι' αὐτὸ στὸ δελτίο ὑπάρχουν ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἐρωτήσεις. Και καθένας πρέπει ν' ἀπαντᾷ σ' αὐτὲς με εἰλικρίνεια, με ἀλήθεια. Ὅχι ψέμματα, για κανένα λόγο, οὔτε ἀπὸ τὴ φιλαρέσκεια πὸν ἔχουν μερικοὶ και μερικὲς νὰ κρύβουν τὰ χρόνια τους.

«Ὅποιος δεν γράφει τὴν ἀλήθεια στάπογραφικά δελτία — ἐκήρυξε τὸ Κράτος — βλάπτει και τὴν Ἑλλάδα και τὸν ἑαυτὸ του». Μά βέβαια πὸν ἔνας ἑλληνας βλάπτει και τὸν ἑαυτόν του ὅταν βλάπτῃ τὴν Ἑλλάδα! Τὸ Κράτος παίρνει διάφορα μέτρα για τὴν εὐημερία του, πὸν εἶναι ή

εὐημερία τῶν κατοίκων. Και για τὰ μέτρα αὐτὰ ή στατιστικὴ εἶναι ἀπαραίτητη. Ἀπὸ τὴ στατιστικὴ μαθαίνει τὸ Κράτος τί λείπει, τί πλεονάζει, τί καθυστερεῖ, τί προοδεύει, τί χρειάζεται βοήθεια, τόνωση, περισσότερη φροντίδα κι' ὑποστήριξη. Κι' οἱ ἀκριβέστερες στατιστικὲς γίνονται με τὴν καλὴ ἀπογραφή.

Τὸν παλὶδ καιρὸ — μὰ και σήμερ' ἀκόμα σὲ τόπους ὅπου ἐπικρατεῖ ἀμάθεια, πρόληψη και δυσπιστία — εἰ ἄνθρωποι φοβόνταν νὰ πογραφοῦν και προσπαθοῦσαν νὰ τὸ ἀποφύγουν με κάθε τρόπο. Κρύβανταν, ἐκρυβαν τὰ παιδιά τους, ή ἐδήλωναν ψεύτικες ἡλικίες, ή ἔγραφαν ὅσα ψέμματα ἐνόμιζαν πῶς τοὺς συμφέρει. Γιατὶ εἶχαν τὴν ἰδέα πῶς ή ἀπογραφή εἶναι για τὴ φορολογία και τὴ στρατολογία. Κι' αὐτὴ ἱσῖσα τὴν πλάνη ἐφρόντισε νὰ διαλύσῃ τὸ Κράτος με τὶς ἐξηγηματικὲς προκηρύξεις του. τὶς παραμονὲς τῆς ἀπογραφῆς. Ἦταν τόσο πειστικές, πὸν πιστεύω νὰ πείσθηκαν κι' οἱ. . . ἀγράμματοι.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

10.

Ὅταν ἐπιτέλους συνήλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξή της ή βασιλοπούλα, και τὸν ρώτησε ποῖος εἶναι και τί ἐγύρευε στὸ κρυφὸ της καταφύγιο, ὁ Φλωράκης τῆς διηγῆθηκε τὴν ἱστορία του και τὴ συνάντησή του με τὴ νέα της ὑπασπίστρια, πὸν τὸν ἔκαμε νὰ μάθῃ κι' αὐτὸς τὴ δική της. Στὸ τέλος τῆς εἶπε:

— Αὐτὸ λοιπὸν γυρεύω στὸ παλάτι σας. Ξέρω πῶς ἔχετε ἓναν ἐχθρὸ και πῶς εἴσαστε ἀνυπεράσπιστοι. Ἐλεγε νὰ γίνω ὑπερασπιστὴς σας;

— Μετὰ χαρᾶς! ἀποκριθὲ ή Χαοιτίνη. Τὰ κατορθώματά σας πὸν μὲς διηγῆθατε μὲς δείχνουν πῶς εἴσατε γενναῖος, κι' ή φυσιογνωμία σας ἀκόμα με πείθει πῶς εἴσατε και καλὸς, εἰλικρινὴς, εὐγενικός. Σᾶς συμπαθῶσα μόλις σᾶς εἶδα.

Για νὰ ἰδῇ ἂν τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ή τὸν ἐκολόκειε για τὸ συμφέρο της, ὁ Φλωράκης τῆς εἶπε:

— Σᾶς ἀρέσει αὐτὸ τὸ ρόδο; Μυρίστε το νὰ ἰδῇτε τί θαυμάσια πὸν εὐωδιάζει. . . Ἡ βασιλοπούλα μύρισε πρόθυμα τὸ μαγεμμένο ρόδο, κι' ὁ Φλωράκης εἶδε με χαρὰ πῶς δεν μαράθηκαν καθόλου τὰ σπᾶρα του φύλλα.

— Και σεις εἴσατε εἰλικρινὴς, τῆς εἶπε. Ἀλλοιῶτα, τὸ ρόδο μου πὸν τὸ βλέπετε ἀκόμα ἔτσι φρέσκο και δροσερό, ὅταν τώρα μαραμένο. . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Α Π Ο Ψ Ε

Ήρθε κάτι τρυφερό κάτι τ' αγαπημένο
Στή σκέψη μου στριφογυρνά σαν όνειρο
[γλυκό.
Λαχτάρες, πόθους και καύμους μες στην
[ψυχή άγροικώ
Μέσα μου ζωντανεύεται κάτι το όνει-
[ρεμένο.

Ήρθε κάποιες όμορφες να ξήσω περι-
[μένω
Στιγμές χαράς — τρελλής χαράς — και
[πάλι να σου ελπώ
Με το γνωστό μας απαλό κι' άργόχο
[σκοπό
Κάποιο τραγούδι γνώριμο, τραγούδι λα-
[τρεμένο.

Ήρθε θύμησες παλιές στη σκέψη μου
[γυρίζουν
Τα μάτια μου δυο δάκρυα χαράς τα
[πλημμυρίζουν
Μαργαριτάρια άτιμητα, πολύτιμα πε-
[τράδια.

Ταποπνέω το σούρουπο με πάθος το
[ρουφώ
Νοιώθω να δίνω τη ζωή σε πόθο μου
[κρυφό
Τάποπνέω το σούρουπο δεν είν' σαν
[τάλλα βράδυα,
Λευκή Καμέλια [B]

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

9 Ιουλίου 1940

Σήμερα είμαι χαρούμενη. "Όχι, αυτό
είναι λίγο. Σήμερα είμαι εξαιρετικά χα-
ρούμενη. Προσπαθώ να θυμηθώ από
πότε έχω να χαρώ έτσι κι' όσο σκαλί-
ζω το μυαλό μου για περασμένα, τόσο
ή «Διάπλαση» με το κομμάτι μου φα-
νερώνεται όλο μπροστά μου. Ναι, όλα
τ' άλλα τα σκεπάζει και παραμερίζουν
αναγνωρίζοντας υπεροχή. Και είναι έ-
κει όπως ακριβώς τόγραψα, στο προ-
τελευταίο φύλλο...

Άραξα τη «Διάπλαση» κι' άρχισα
να τρέχω, να τρέχω τρελλά προς το
δάσος. Έτσι ήθελα να χαρώ τη χαρά
μου. Και φώναξα τότε δυνατά τη σκέ-
ψη που με τριγύριζε:

«Η «Διάπλαση» μου δημοσίευσε το
κομμάτι μου» Κι' άρπαξε τη φωνή μου
ό γογγυρός άγέρας, τη χτύπησε στις πέ-
ρα βουνοπλαγιές και τσακισμένη, κι'
αδύναμη ακούστηκε πάλι από κει: «Η
«Διάπλαση» μου δημοσίευσε το κομ-
μάτι μου».

Μούκανε καλό που μπόρεσα και φώ-
ναξα έτσι λεύτερα, γιατί δεν ήταν κα-
νείς τριγύρω. Μία παράφραση, ακράτητη

χαρά με συνεπήρε, μία ανατριχίλα άλ-
λόκοτη...

Και λαχανιασμένη απ' την τρεχάλα
κάθησα σε μία γέφυρη οίχα κι' ανέπνευ-
σα δυνατά. "Ανοιξα τη «Διάπλαση» κι'
δεν τη διάβαζα. Ψιθύριζα μόνο τη
σκέψη μου.

«Ας είν' αυτό το γεγονός, κανένα μο-
νοπάτι που να οδηγεί σε μέλλον φωτεινό.

Μικρούλα Τραλαλά [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

τόν ακόμα τον Παράδεισο. Σκορπάς
χαρά όπου διαβείς αφάνταστη σε χήρες,
σ' όρφανά, σε γέροντες, σε πληγωμένους.
Παρηγορήτρα ταπεινή έθνων, γενεών,
άνθρώπων πούχουν στα χέρια τους αβά-
σταχτες άλυσσίδες. Σε καρτερούν, σε
καρτερούν τάχυνε το ποδάρι για να
σκορπίσης και άλλου την ποθητή σου
θέληση, μη μās άργεις. Είσαι παρηγο-
ρήτρα ταπεινή, έσφρου γίνεσαι λιοντάρι.
"Ομοιά με φωτιστέον στο τιμημένο.
σου κεφάλι ξυπνάς από το λήθαργο
πλάσματα κοιμισμένα και φέρνεις άνα-
τολή ύστερα από πελώριες νύχτες.
"Ολημερίς δλονυχτίς γυρνάς τα μονο-
πάτια που φέρνουν στ' άχαρα λημέρια
και με σιγή ούδάνιου μυστηρίου κρυ-
φοιμάρες τις άλυσσίδες τις βαρείες.
Κι' όπου το θέλημά σου γίνει, φεύγεις
και πās σε άλλους αδελφούς που σε
ζητούν, σε καρτερούν. Το φωτιστέονό
σου όλο και μεγαλώνει ως ότου σκιά-
ζει κι' αυτόν τον ήλιο τον άληθινό.
Πέρασαν αιώνες, πέρασαν χιλιάδες χρό-
νια από τότε που γεννήθηκες και θα
περάσουν άλλα τόσα — άφ' ότου ήσουν
φτωχή και παραπονεμένη — ως που να
δής το έργο σου τελειωμένο. Κι' αφού
μ' άμάραντα στεφάνια δόξας στέψης
τά τίμια παλληκάρια σου θα θρονα-
στής στο θρόνο σου, που θ' αν' φτιαγ-
μένος απ' τα παιδιά σου μ' αίμα, όστ' και
σάρκα και θα φορέσης το χιτώνιο που
θ' αν' γραμμένες οι άθάνατες σου δόξες.

Φαέθων [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή απ' το παράθυρό μου

Σκέπτο το Λαη 'Αλόη

ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Είσαι ή θεά που σε λατρεύει όλος ο
κόσμος.
Είσαι ή θεά που στ' άκουσμά σου σκύ-
βουν δακρύβρεχτοι νέοι γέροι και παι-
διά και σε προσκυνούν.
Είσαι ή θεά που γιά σένα ζή όλος ο
κόσμος.
Είσαι ή πιδ φτωχή θεά.
Είσαι ή βασίλισσα των άρετών.
"Η πορφύρα σου είναι σχισμένη, ματω-
μένη, μπαραντοκαπνισμένη. "Εχεις γιά
φυλαχτά άτιμητα σπασμένες άλυσσίδες
που γιά να σπάσουν σκοτώθηκαν στο
τίμιο πεδίο χιλιάδες όπαδών σου. Είσαι
ή αδελφή της Ιστορίας. "Αγρή μορφή,
μαύρα βαθουλωμένα μάτια απ' τους
άγώνες, τις στερήσεις κι' άπάνω απ' όλα
αυτά ένα χαμόγελο δίκαιου πόνου.
"Η σάπια γα βροντολαλεί στο διάβα
σου και τον άτέλειωτό σου δρόμο τον
ραίνεις με μυρουδιές δυσεύρετες σ' αβ-

Ο Τάκης, παίζοντας, έπεσε μέσ' στη
λάσπη. Και ό μπαμπάς του τον μαλ-
λώνει:

— Παληόπαιδο, με το καινούργιο
παντελόνι σου πήγες κι' έπεςες μέσ'
στη λάσπη;

Κι' ο Τάκης:

— Μά... δεν πρόφθασα να το βγά-
λω, μπαμπά!...

Πληγωμένος 'Αετός

Ο δάσκαλος. — Έγώ τρώγω, έσύ τρώ-
γεις, αυτός τρώγει. Έμεις τρώγομεν, έ-
σεις τρώγετε, αυτοί τρώγουν. ... Πέ-
στο και σύ, Τάκη.

Ο Τάκης. — Όλοι τρώγουν!

Άλκης Μύρας

Ή πρώτη του νέου έργου του
κ. Ξενοπούλου «ΝΥΧΤΑ ΓΕΜΑ-
ΤΗ ΘΑΜΜΑΤΑ» άνεβλήθη γι'
αυτήν την εβδομάδα. Θά ιδή-
τε την ήμερα στις έφημερίδες.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 δδός Εὐριπίδου
τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1940

ΚΑΘΩΣ εἶδατε, ὁ «Γιάννης Καστέρας»
τελείωσε στὸ περασμένο φυλλάδιο Βά-
σταξε περισσότερο ἀπ' ὅσο λογάριζα.
Δυστυχῶς, στὰ λίγα φυλλάδια ποὺ μένουν
ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου μου — 30 Νοεμ-
βρίου — δὲν θὰ χωροῦσε ἄλλο μυθιστόρημα
οὔτε τὸ μικρότερο. Γιατί ἐξακολουθεῖ,
βλέπετε, ἡ «Μικρὴ Πριγκίπισσα» ποὺ
πρέπει νὰ τελειώσῃ κι' αὐτή, (καὶ μένει
ἀκόμα πολὺ, ὥστε θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ
μπαίνουν δυὸ καὶ τρεῖς σελίδες σὲ κάθε
φυλλάδιο). Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Θὰ σὲ
ἀποζημιώσουν τὰ ὠραία διηγήματα ποὺ
θὰ δημοσιεύω τώρα, καὶ προπάντων τὰ
ἐξοχα μυθιστορήματα ποὺ θάρχισουν σὲ
λίγο — καὶ γενικῶς τὰ Νέα τοῦ 1941,
ποὺ θὰ σὲ τὰ πῶ στὸ πρῶτο δωδεκάσε-
λιδο τοῦ Νοεμβρίου.

Τὶς εὐχές μου, Ἀγγέλη, γιὰ τὴν 14ῃ ἐπέ-
τει τῶν γενεθλίων σου, νὰ τὰ ἐκαστοῦ-
σῃς. Ἡ Ἀγάπη κι' ἡ Ἐλπίς σ' εὐχαριστοῦν.
"Ε, τί νὰ γίνῃ; ἀφοῦ δὲν ἔχῃς «ποιητικό
μόνος», φωτογραφικὴ μηχανὴ καί... κά-
ποια δική σου — εἰσαι μικρὴ ἀκόμα γιὰ νὰ
σάφηνουν νὰ κοιμᾶσαι μονάχη — δὲν θὰ λά-
βῃς μέρος σ' αὐτοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς.
Εὐτυχῶς εἶναι καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Πῶς;
ὁπάρχει καὶ [Δ] γιὰ τὰ κομμάτια τῆς Σ.Σ.Σ.
καὶ [Ε] καὶ [Ζ] καὶ πολλὰ ἴσως ἄλλα
στοιχεῖα: [Τ] παίρνουν ἐκεῖνα ποὺ... ἀ-
πορρίπτονται.

Ὅρατο τὸ γράμμα σου, Δακρυμένο Χα-
μόγελο, γιὰ τὴν ἐξοχική καὶ τὴ σχολική
ζωή. Ὅστε ἀκόμα ἓνα χρόνο θὰ εἶσαι μα-
θητὴς. Κι' ἐπειτα; φοιτητὴς ἢ σπουδα-
στὴς; ἔ; Πάντως ἡ κοινωνικὴ ζωὴ σου
δὲν θάρχῃ ἀμέσως, ἀλλὰ κι' ἐπὶ ἐξῆς,
θὰ εἶναι εὐχάριστη σὰν κι' αὐτὴ ποὺ ἀφί-
νεῖς σὲ λίγο.

Λυπηρὸ ἀλήθεια, «Ἡλιοβασιλευμα», αὐ-
τὸ ποὺ μοῦ γράφεις. Συμμαθητὴς σου, φί-
λος σου, καλὸ παιδί, ἀπὸ τοὺς πρῶτους
στὸ σχολεῖο, νᾶρχεται στὸ σπίτι σου γιὰ
νὰ ἰδῇτε τὰ γραμματόσημά σας, καὶ νὰ
ὑπεξαίρῃ ἀπὸ τὸ Λεύκωμα σου τὰ καλὸ-
τερα! Ἐννοῶ τὴ λεπτὴ καὶ δύσκολη θέ-
ση σου, ἀκόμα τὴν καλωσύνη σου, τὴν
εὐγένειά σου, τὸν οἶκτο σου, νὰ κάμῃς
πῶς δὲν εἶδες καὶ νὰ μὴν τοῦ πῆς τίποτα.

Εἶναι, ἀλήθεια, περιστάσεις ποὺ ὁ κλεμ-
μένος ντρέπεται περισσότερο ἀπὸ τὸν κλέ-
φτη... Ἀλλὰ ἔσεις; γι' αὐτὸν θάταν
καλότερα ἀν τοῦ τόλγους, θὰ τοῦ γινό-
ταν μάθημα καὶ δὲν θὰ ξανάκανε μιὰ τό-
σο κακὴ πράξη. Ἀν τὸν λυπάσαι λοιπὸν
πραγματικῶς, νὰ τοῦ τὸ πῆς: «Σὲ εἶδα»
δὲν με νοιάζει γιὰ τὰ γραμματόσημα, σοῦ
τὰ χαρίζω. Ἀλλὰ σοῦ τὸ λέω γιὰ σένα,
γιὰ τὸ καλὸ σου. Μὴν ἐξακολουθήσῃς ἔ-
τσι, δὲν εἶς συμμέρε... ὅθ' ἡλωμάσῃς,
στὴν ἀρχὴ ἴσως θάρχηθῃ; ἀλλὰ ὕστερα
θὰ ὁμολογήσῃ καὶ θὰ πῇς με δάκρυα
στὴν ἀγκαλιά σου. "Ε, θὰ εἶναι ὁσμέρος...

Κόκκινη Γατούλα, εἶχα φυλάξει τὸ
παλιὸ σου γράμμα, νὰ σοῦ ἀπαντήσω σή-
μερα, ὅταν ἔλαβα καὶ τὸ νέο. Χαίρω γιὰ
τὴν ἀπόφασή σου νὰ μοῦ γράφῃς κάθε
εβδομάδα ὕστερ' ἀπὸ ἓνός χρόνου τεμπε-
λιά. Πολὺ μετριοφρονεῖς ὅμως καὶ γιὰ τὰ
κομμάτια σου καὶ γιὰ τὴν ἀπάντησίν σου.
"Αν δὲν εἶναι καλὰ, περίμενε νὰ σοῦ τὸ
πῶ ἐγώ, περὶ τοῦ νὰ τὰ λές ἀπὸ πρὶν
«ἀντιστοιχεῖν»...

Μ' ἐνδιαφέρουν, Μορφία, διάβασα τὶς
ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ σχο-
λεῖου. Βέβαια, δὲν ὑπάρχει Διαπλάσπου-
λο ποὺ νὰ μὴν τοῦ συνέδῃ καὶ στὴ ζωὴ
τοῦ ποὺ νὰ τὸ συγκίνησῃ. Ὅπως δὴποτε
πρέπει νὰ μπορῇ καὶ νὰ τὸ γράφῃ. Γι'
αὐτὸ δὲν θὰ λάδουν μέρος ὅλοι στὴν 45ῃ
Κυριακῇ. Ἀλλοιῶτα ὁ Ἀναγίας δὲν θὰ
τὴν τελείωνε οὔτε σὲ δέκα χρόνια...

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Φαλαγγιτάκι, χαίρω
πολὺ καὶ σοῦ στέλνω 5 τετράδια. Σ' εὐ-
χαριστοῦν κι' ὁ Σ. Περίεργο μοῦ φαίνεται
νὰ ρωτᾷς ἂν ὑπάρχῃ Ἀναγίας κι' ἂν ἡ
Κυριακὴ γίνεταί ἐτσι ὅπως τὴ γράφεις...
"Ο Μ. δὲν ἔχει ψευδώνυμο" ὁ Ι. εἶναι
ἀκόμα.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, Ναυτάκι, πῶς
τὰ μαθηματικά ἐξοφῶνουν τὸν ἄνθρωπο,
καὶ χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο, ὥστε νὰ
τὰ μελετᾷς καὶ χωρὶς ὑποχρέωση. "Ο
Πλάτων λέει αὐτὰ ποὺ σημειώνεις, γιατί
στὴν ἀρχαίότητα τὰ μαθηματικά ἦταν
ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὴ φιλοσοφία, μποροῦμε
μάλιστα νὰ ποῦμε πῶς ἡ φιλοσοφία τότε
ἀρχίζει ἀπὸ τὰ μαθηματικά.

Ὅθ, πόσα παιδιά με διαβάζουν ἀπὸ σέ-
να, Σανδούλα! Ἐλπίζω πῶς θὰ γίνουν
καὶ συνδρομητῆς, ἀφοῦ τὸ ἄλλο περιοδικό
ποὺ παίρνουν δὲν τοὺς ἀρέσει πιά τώρα
ποὺ γινώσκουν ἐμένα. "Ο κ. Φαίδων σ' εὐ-
χαριστοῦν! Ἐλαβα καὶ τὴν ἐπιταγή κι' ἔ-
ξατρεσα τὶς παραγγελίες σου.

Καὶ τὶς δικές μου εὐχές, Καπετὰν Κε-
ραυνέ, ἀλλὰ τί γιορτὴ ἦταν στὶς 26 ποὺ
γιορτάζεις; ὅθ' πῆγες βέβαια στὸ σχολεῖο
καὶ θὰ ξαναῖδες τὴν ἀγαπημένη σου φί-
λη. Ναρθῇτε καμμιά μέρα μαζί, ὅπως εἶ-
πες στὸν κ. Φ. Τὶ ὠραίο, ἀλήθεια, αὐτὸ
τὸ πῶμα τοῦ Παράσχου, καὶ τί ἐπίκαιρο
σήμερ!

Φαντάζομαι, Ρήγισσα Ἀνδρούσα, ἡ
ὠραία πέρασες στὸ Μαρούσι με τὴν καλὴ
συνοτροφία. Ἀλήθεια ὅμως, ἀργήσῃς νὰ
μοῦ τὰ γράφῃς καὶ τῶρ' αὐτὰ εἶναι πα-
λιά. Περιμένω λοιπὸν τὰ νᾶα, δηλαδὴ τὶς
ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Νὰ ἰδοῦ-
με, ὁ φετινὸς ἐλληνοστῆς θὰ εἶναι σὰν
τὸν περσινὸ, ποὺ «ἀνοίγει τὶς ψυχές σας
στὴς ὁμορφίαις τὸν κόσμο καὶ σὲ ἔκανε
νὰ νοιώθεις τώρα καὶ τὸ ἀληθινόν»;

Ἐδῶ σταματοῦν οἱ μεγάλες ἀπαντή-
σεις. Τριανταφυλλάκι, εὐγε γιὰ τὸ με-
γαλύτερο θαμὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καλὴ
πρόδο καὶ στὴν Τετάρτη. — Φῶν Μόλις,
πῶς γιὰ καὶ καλὴ πρόδο! δὲν ἔχω τὴ
συνδρομὴ αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ γιατί δὲν
τὸ λαβαίνα. — Νιόβη, καὶ πάλι, ἀτυχῶς,
τῶρατο σου γράμμα ἔπεσε στὸ τέλος πῶς
σοῦ ἐφάνηκε ἡ παράστασή τῆς «Ἀντιγό-
νης»; — Τσιγγανοπούλα τῆς Ἐρμούσου,
καλῶς ἦλθε ἀπ' τὸ γαλάζιο νησί! ἂν
ἔχι καθαυτὸ τὸ «μέλυσος», δηλαδὴ τὸ
δορακὸ ἢ τὸ καυλὶ τῆς χαλνίδος, πάντα
ἔχω εἶναι μία «ἀσπίδα». — Νεφέλη, εὐ-
χαριστῶ πολὺ καὶ ἐκ τῶν προτέρων ὁ κ.
Φ. ἔλαβε τὴν ἀπάντησή σου! ἔστρω-
σαν ἡμεῖς καὶ τὴν δεκάτη λέξη; μπράβο! —
Ἀλκυὼν, μὰ ναί, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἀπο-
κάλυψης κρυβόταναν ἔστειλα 10 τετρά-
δια. — Σιδερόν Προσωπεῖον, ἐννοια
σου, καλὰ θὰ πάῃ κι' αὐτὸς ὁ χρόνος;
ναί, στὶς 30 Νοεμβρίου λήγει ἡ ἰσχὺς ὁ-
λων τῶν ψευδωνύμων, ὅποτε κι' ἂν ἔγινε
ἡ ἔγκρισή. — Στοιχειωμένη Καλαμιά,
καλλιὸ ἀγά παρα ποτὶ ναί. στὸ ἐξῆς νὰ
μοῦ γράφῃς συχνότερα; τὶς εὐχές μου γιὰ
τὰ γενεθλιά σου, τὰ 13 νὰ γίνουν 100. —
Ἡρακλῆ, τὰ ἔλαβα ὅλα τὸν κ. Μάτσα
δὲν τὸν γνωρίζω, ἀπὸ τὸ διδῶλο πῆρα τὸ
πῶμα τοῦ ποὺ τόσο σοῦ ἀρέσει ὅχι, καμ-
μιὰ λέξη δὲν λείπει ἐκεῖ ποὺ σημειώνεις,

— Νηρέα, με γιὰ τὸ νέο σπίτι. — Τζό-
κεῦ, χαίρω πολὺ ἐννοια σου, δὲν θὰ σὲ
βαρεθῇ ποτέ. — Τιτάν, ἂ, εἶναι πολὺ μι-
κρὴ μὰ μεγεθύνεται ὅσο χρειάζεται. —
Μαγεμμένο Λοξάρι, Ἀσπερὸ Γλάρο,
Μαγεμμένη Φλογέρα, Σιδερένιο Χέρι,
Ταυρομάχε καὶ Νησιωτοπούλα, καλὰ
μου παιδιὰ, καὶ τὰ δικὰ σας γράμματα
διάβασα μ' εὐχαρίστηση, ἀλλὰ μοῦ τελείω-
σε ὁ τόπος, περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-
νέμεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα,
δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν
ἀρ. τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. "Όσα συνοδεύονται ἀπὸ
Ἀ. ἀνήκουν σὲ ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα (ἰσχύοντα μέχρι
31 Δεκεμβρίου 1940): Διαβολοκόροισα,
κ. (Φ.Τ.Π.). Ναυπηγός, κ. (ΕΚ). Μεξι-
κάνια, κ. (ΚΚ). Ἀφρόκρινον, κ. (ΦΧ).
Φούλτων, ἂ. (ΓΧ). Πειραχτήρι, ἂ. (ΙΧ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Μελέαρον (τὸ κομμάτι τὸ ἔλαβα,
γιὰ τὸν κ. Φ. τίποτε ἀκόμα) Ρεντιντίν
(πολὺ σωστά! εἰμώστε Ἐλληνας καὶ πρέ-
πει νὰ ὑπερασπισθοῦμε τὴν πατρίδα μας)
δ κ. Π. σοῦ ἔγραψα ἰδιαιτέρως) Νέλω-
να (ἄτεχνό τὸ σκίτσος, προπάντων ὅς σὺ
θεοῖς, στενόχωρο γιατί δὲν τὸ ἀπλῶνες λί-
γο) Φτέρην καὶ Μικρὴν Δαίδην (καλὰ
τὰ κανονίσαι: δὲν ἀμφισβῶ πῶς θὰ
ξαναῖδῃτε με χαρὰ τὸ σχολεῖο; ἀλλὰ γιατί
μοῦ γράφετε ὅλο μαζί; τώρα ποὺ σὲς
γνώρισα, καθεμιὰ σας νὰ μοῦ γράφῃ χω-
ριστά: θὰ μπορῶ νὰ σὲς ἀπαντῶ καλότε-
ρα) Ἰσπότην Δαγκαρντέρ (εἶπα ἤδη γι'
αὐτό) Μαγεμμένο Ρόδο (ἔλαβα, θὰ τὸ
διαβάσω με τὴ σειρά τοῦ ἄλλου ἢ ἐννοεῖς
λέγοντας πῶς δὲν περίμενες ποτὲ Γ' Βρα-
δεῖο στὴν Κυριακῇ; σοῦ φάνηκε ἀνώτερο
ἢ κατώτερο; Μὴδὲν Ἀγαν (ἂν ὡς τὸ
τέλος τῆς προθεσμίας δὲν ἐλήφθη καμ-
μία, ἀπάντησε ναί, ἄλλως ὅχι) Πληγω-
μένον Ἀέτον (μὰ εἶται τὸ καίμενο θὰ κα-
ταντιοῦτε γρίφος! θάρπετε δηλαδὴ πρῶτα
νὰ τὸ λύσῃ κανεὶς κι' ἐπειτα νὰ τὸ στείρῃ)
δὲν νομίζω πῶς ὁ Διαγωνισμὸς Στίξεως
εἶναι πολὺ εὐκόλος, ναί, οἱ Ἀσκήσεις
πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ 15 ὡς 20 τὸ πολὺ
τὰ Μαγικά Γράμματα κι' οἱ λοιπὲς ποὺ
δημοσιεύονται με πολλοὺς ἀριθμοὺς, στὴ
Συλλογὴ μετροῦνται ὡς μία) Μαρίαν Ἀν-
τουανέτταν (ἔλαβα, ἀλλὰ... θὰ περιμέ-
νῃς ἀρετὰ γιὰ ταπεινότητα) Ἡλια-
χίδα (μὰ ναί, ἦταν καὶρός νὰ φήσῃς τὸ
σχολαστικὸ Ἡλιακὸ καὶ νὰ τὸ κάμῃς
ἐπὶ εἶναι τόσο ποῦ ὠραίο!) Τόννη Ν.
Καίλα (καλῶς ἦλθε στὴν οἰκογένειά μου)
ἔμαθα πῶς εἶσαι καλὸ παιδί καὶ περίμενω
νὰ πάρῃς ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράφῃς
συχνά) στὴν πόλὴ σου δὲν ἔχω πολλοὺς
συνδρομητῆς καὶ περιμένω νὰ μοῦ κάμῃς
ἐσὺ μερικὸς) Τρελλοῦτσικον (ἔστειλα 10
τετράδια) Μάρκον Μπότσοκην (δὲν ἔσ-
πει! ἂν ὑπάρχουν καὶ Διαπλάσπουλα στὴν
τάξή σου, θὰ τὰ βρῇς μόνος σου) ἀφοῦ δὲν
τοῦ ἐξήγησες, εἰς ἑλευθερὸς ἢ νὰ τοῦ
ἀνταποδώσῃς, ἢ νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃς)
Βασιλικὸν Ἀέτον (λοπὸν περιμένω) ἔχω
δύο λοιπὸν στὴ διάθεσί σου δρ. 1, 41) Ναυ-
τόπουλο τῆς Ἐλλης (ἔστειλα) καὶ γραμ-
μῶσμά τοῦ ἴδιο εἶναι) Ροζελάντιαν
(καλὴ ἐπιτυχία) Πειραιώτισσαν (ἔλαβα)
Παποτσιωμένον Γάτον, Ἀργιολούλου-
δο, Μαρίαν Βαλέφσκα, Ὀνειροπόλον
τοῦ Ταυγέτου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν
5 Ὀκτωβρίου θάρπαις στὸ ἐρχόμενο.

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 2920 Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τοῦ-
του δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Δεκεμβρίου 1940.

578. Δεξιόγριφος

Μιά πρόθεση με ἀπόστροφο,
Κατόπι ὁ φωτοδότης.
Καὶ γίνεται εὐκολώτατα
Κι' ἡ Γῆ κι' ἡ Ἀνθρωπότης.
Χλωμὸ Φεγγάρι

579. Στοιχειόγριφος

Στὰ λουλούδια, ἀλλὰ...τάραχα,
Ἄν προσθέσω ἀκόμα γράμμα,
Θά σὰς κτίσῃ πόλη φραϊά
Κάπου-ἐκεῖ κοντά...στὴ Δράμα.
Ἄρτσι

580. Ἀναγραμματισμός

Κακὴ πράξη, φίλοι λύται,
Ποῦ ἀπ' τὸ νόμο τιμωρεῖται,
Ἄν ἀναγραμματισθῇ,
Οἱ μυθιστοριογράφοι,
Ἄλλὰ κι' οἱ δραματογράφοι,
Θά τὴν πάρουν στὴ στιγμὴ.
Κι' ὅμως πλέξιμο δηλοῖ,
Ποῦ τὸ κάνει κι' ἡ Λιλή.

Νηρεὺς

581. Δογοπαικτικὸν Δίνιμα

Βάρους εἶναι ἀπλὴ μονάδα,
Ἄλλὰ γράμμα ἂν ἀφαιρέσης,
Ἀκρωτήρι στὴν Ἑλλάδα
Νὰ τὴν κάμῃς θά μπορέσης.

(Παλιόν)

Δοξαζόμενο Νησι

582. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Ἀρχαῖος βασιλεὺς ἐπιλεγόμενος Κε-
ραυνός—ἐπιθετοὶ δηλοῦν χρώμα=συλ-
λαβή.

Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος—τὸ ὑπάρ-
χον, τὸ ζῶν=συλλαβή.

Ὁραῖον κερασφόρον ζῶον—κοινὴ
προστακτικὴ=συλλαβή.

Ἀθροισμα συλλαβῶν: νῆσος τοῦ
Αἰγαίου.

Χλωμὸ Φεγγάρι

583. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τάραχά καθὼς καὶ τὰ τρίτα γράμ-
ματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν νήσους τοῦ Αἰγαίου:

1. Δημητριακόν 2. Ὅρος τῆς Ἀρ-
τικῆς 3. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας 4.
Ζῶον φορτηγόν 5. Ἀρχαία πόλις.

Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

584. Γρίφος

το	το	πλω,	το	το
Οὕτω	εφ	ἀλατοπώλη!	εφ	το
το	το		το	το
το			το	το

Ἄρτσι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 32.

387. Ἰωάννης (Ἰώ, ἄν, εἰς).—388.
Ποινὴ (πί, νί).—389. Κάστωρ-πάστωρ.
—390. Ὁ τοῖχος, ἡ τύχη, τὸ τεῖχος.—391.

Α Ν Α Τ Ο Λ Η
Ν Π Υ Α
Α Π Ε Ι Ρ Ι Α
Τ Ι Α Κ
Ο Υ Ρ Α Ν Ι Α
Λ Ι Ι
Η Λ Α Κ Α Τ Η

392. ΠΛΕΙΑΣ (λε-
πίς, ἐλαία, Ἰππίας,
Ἀσπασία, σελῖς).—

393-394. 1. ῥόδον,
Ῥόδος, ῥόλος, ὄλος,
ἥλος, Μῆλος, μῆλον.

2. Σκύρος, σκόρος,
κόρος, ὄλος, ἥλος,

Ἀῆλος.—395. Οἱ κόντες ἦταν 7. Ὁ πρῶ-
τος πῆρε $3\frac{1}{2} + 1\frac{1}{2} = 4$. Ὁ δεύτερος $1\frac{1}{2} + 1\frac{1}{2} = 3$.
Καὶ ὁ τρίτος $\frac{1}{2} + 1\frac{1}{2} = 1$.

396. ΔΙΟΓΕΝΗΣ (Πίνδος, αὐρίον, Βε-
λονη, στιΓμή, νεφΕλη, ἔραΝος, Κύ-
θηΡα, σχῖΣμα.—397. Ὁ καλὸς παρα-
βοήτης στὴ φουρτούνα φαίνεται.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 819]

Λευκο-λεξιτε, θά χαθούμε στό... κενό;
Ἀχοο-φυστικο-καίχη, ἰδεῶδες: 73
δραχμές.

[Μ' — 820]

Βασίλισσα Νεφερίτι, Ρήγισσα Ἀνερού-
σα, Μελέαγρε, μεγάλη χαρά γιά μέ-
να ἔνα σας τετραδιάκι. Δ)ση: (ΔΘ'—449).

[Μ' — 821]

Εὐχαριστῶ τὰ Διαπλάσπουλα πού μοῦ
ἔστειλαν Μ. Μουσικά. Περιμένω ἐπὶ
δλους-ες. Νέα μου Δ)σις: Κον Δημήτριον
Καρᾶν, Ἀναγνωστοπούλου 35, Ἀθήνας.

[Μ' — 822]

Υ.Γ.—Οὐδεμία ἀποκάλυψις μ' ἐνδιαφέρει.
[Μ' — 823]

Ἰππότα τῆς Βελιγοστής, ἐπιτέλους σ' ἔ-
μαθα: εἶσαι ὁ Στέφανος.—Πράσινο Ἀ-
λογο, σὲ συλλυποῦμαι γιά οἰκτρά σου ἀπο-
τυχία.—Ναῖς. καλῶς ὤρισες.

[Μ' — 824]

Βέρθερε, γιά μένα μὴν νοιάζεσαι. Καί
γιά νά πάψῃς: εἶσαι ὁ Λυμπρό-
πουλος.

[Μ' — 825]

Κατόπιν ὀλιγοήμερου καθυστερήσεως
τὰ ἀποτελέσματα τοῦ [Μ'—422]:
Α' Βραβεῖον: Σενητεμένη Κερκυραία.—
Β' Βραβεῖον: Θερμὴ Πατριώτισσα.—Ἐπαί-
νος: Σκυριανόπουλο.—Εὐχαριστῶ τοὺς
συμμετασχόντας.

[Μ' — 826]

Νίλς, τὴν διάψευσιν τοῦ Ρώβτερ ἠκο-
λύθησαν ἡ τοῦ Τρανόσσας, Ἀθηναῖ-
κοῦ, Χαθᾶς, Στέφανι, Τὰς, Ράντορ, Ἀθα-
λα, Ἀνατολῆς, Ντομέ κι' ἔτσι ἀποδεικνύε-
ται ἀσυνήγητὸ τὸ φαντασιόπληκτον, ἀβά-
σιμον καὶ ὑπερδόβουλον τῶν τελευταίων
ἀγγελίων.

[Μ' — 827]

Διαπλάσσομαι, ἀκούεις τὴν τελευταία
λέξι: Ἐάν ποτε ἀπεφάριζα νά γίνω
καραγκιοζοπαίκτης, θά ἤρκομην στό ῥό-
λο τοῦ θασάρχου. ὡς διαθέτων μοναδικόν
καλλιτεχνικόν συγκρότημα, ἦτοι: Τὸν
«μπεμπικο-φοιτητή» Νίλς, ἀσυναγώνι-
στον Καλλιτήρι, τὸ Νέο Φροῦτο, μονα-
δικόν Μορφωνιόν, τὴν Ἐτέ-Ρεξέμ, ὑπέ-
ροχη Φατμέ καὶ τὸν Νεοῦερκέων, τρο-
μερόν Βεληγκάκα, πού τὸν παρακαλῶ νά
τραβήξῃ τὸ αὐτὶ τοῦ Νίλς (παρντόν Κολ-
λητήρι) πού τὸ παράκανε με τίς τελευ-
ταῖες παγωμένες ἀγγελίες του.

[Μ' — 828]

Νίλς, τίποτα!—Ἐτέ Ρεξέμ, σὲ ἔ-
βρουν! Ἰδεῶδες, οἰκονομία... ἐξην-
ταλέπτων!

[Μ' — 829]

Γοστήν ὥρα: Ἐνεκα διαπλάσπουλο-
πλημύρας, «Καραγκιοζοπαίκτης» ἐξέ-
θαλε κριτικούς, κρίνας αὐτοὺς περιττοὺς.

[Μ' — 830]

Διαγωνισμός τοπέλου: ἐλλείπει ἀπαν-
τήσεων, βραβεῖο: Μάρκο Μπότσαρη.
Κάσσιε, περιττό.

[Μ' — 831]

Σκυριανόπουλο... Τίποτα!!—Γαζία,
Ῥοδοπέταλα: Περιμένω.

[Μ' — 832]

ΝΙΑΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»
[Μ' — 833]

Παλιὰ Διαπλάσπουλα, ἐπιθυμῶ τετρα-
διάκι, δλου Διαπλάσσομαι! Λευκὴ
Καμέλια, Μελέαγρε, Ἀγριάνθρωπε, Τρι-
κατάραι, περιμένω. Στείλτε: Μιμῖκα
Κουτσόκου, Πορταριά.

[Μ' — 834]

Κόκκινη Αὐτοκράτειρα

[Μ' — 831]

Σύλλογος ΛΑΜΠΟΝΤ' ΑΣΤΕΡΙΑ.
Δεχόμεστε μέλη καὶ ἀντιπροσώπους.
Γράψτε (Μ—338).—Μίς Ἥνη, εὐχαρι-
στούμε δι' ἀντιπροσωπεῖαν Πατρῶν.—Ρο-
καβελοῦρα, ἔξερτε νὰ μετράτε; Τώρα γί-
ναμε 13, ἀλλὰ θά προχωρήσουμε.

[Μ' — 832]

Τὰ «Δάλλοντ' Ἀστέρια» καλοῦν κον-
τὰ τοὺς τὸν Διάττοντα Ἀστέρα καὶ
τὸν Ἀττικὸ Οὐρανόν. Ἐρχονται;

[Μ' — 833]

Ανακοίνωσις: Ἐπετράπη μερικὴ ψη-
φοφορία στὰ μέλη μας!—Παρατείνω-
μεν Δημοφροσμάτα Δίμνον.—Βασιλεῖς:
Ποιοί;!

[Μ' — 834]

Εθνικὸν Ἰδεῶδες: Θεωρεῖς δυστυχία νά
ἐμὴν ἀκολουθῇς τὰς συκοφαντικὰς δια-
δόσεις «τοιούτων»; Συγκαλετήρι! Πάν-
τως... τὰς ἀκολουθήσεις!...

[Μ' — 835]

Γελαστός Ἀντιπλοίαρχος
[Μ' — 836]

Οποιο Διαπλάσπουλο ἐπιθυμεῖ ἀνταλ-
λαγὴν Ἀστέρων ἄς γράψῃ στὴν
(Μ—2). Κορεῖται τῆς Ἑλλάδος

[Μ' — 837]

Η Μεξικάνα καὶ ὁ Ναυπηγὸς χαιρε-
τοῦν δλον τὸν Διαπλάσσομαι.

[Μ' — 838]

Πράσινο Ἀλογο, πῶς γίνεται νά ξε-
χνᾷ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τοὺς «παχωροὺς
τῆς πνεύματι» καὶ νά ὑπιοφίτα στοὺς ἄλ-
λους πού δὲν τὸ ἔχουν ἀνάγκη; ; Ἀπάν-
τησε γιὰτὶ κλονίζεται ἡ πίστη μου! Βέρ-
θερε, δλα ἐσὺ τὰ καταλαβαίνεις ἐκτός
ἀπ' τὸν ἑαυτό σου...—ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[Μ' — 839]

Βέρθερε, «σπασο-κεφαλίες» μόνο γιά καί-
βνους, πού τὸ... ἄδειο τοὺς κεφάλι θέλεις...
σπάσιμο! Ῥοδο-βασιλίσσα, πολὺ εὐχαρί-
στως. Διεύθυνση; ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ' — 840]

Αλληλογραφῶ με δλους-ες. Στείλτε
ἀπῶτοι. Δ)σις: Μίμνη Χατζηαριστεῖ-
δην, Γεωργίου Ὀλυμπίου 19, Ἀθήνας.

[Μ' — 841]

Διαπλάσσομαι, δὲν ἀλληλογραφῶ, ἀν-
ταλλάσσω μόνο Μ.Μ. Δοῖς Πόπην Χαν-
δάνου, Νικηφόρου 18 Ἀθήνας, διὰ
Στοιχειωμένο Κάβο

[Μ' — 842]

Στὴν ἀγαπημένη μας Στοιχειωμένη
Καλαμιά στέλνωμε χίλιες καρδιόβγαλ-
τες εὐχὲς γιά τὴν γιορτὴ τῆς.

[Μ' — 843]

Ἀσὺλληπτες Σινιές
[Μ' — 844]

Διαπλάσπουλα-ες, θέλετε ν' ἀλληλο-
γράψετε με ἕνα στοιχειωμένο;
Διεύθυνσις: Στοιχειωμένου Κάβου.

[Μ' — 845]

Στὸ σκαπάνεα Δουὰ Ἀννιν, πού
γιγίρταξ τὴν Παρασκευὴ, εὐχονται
πολλὰ χρόνια καὶ καλὰ ὁ Δοχίτης του
ΝΙΑΣ καὶ ὁ μαδάρχης του ΝΕΟ ΦΡΟΥΤΟ.

[Μ' — 846]

Πίστις-Πατρίς, ὄνειράδεσαι; Δὲν ἔχω
καμμιὰ σχέσι με τοὺς κροκαδείλους.
Καπετὰν Τρομάρας

[Μ' — 847]

Εὐχόμεστε σ' δλα τὰ Διαπλάσπουλα,
ἐκαλὴ ἀρχὴ στὰ μαθήματα καὶ στίς...
ἀταξίες.

[Μ' — 848]

Πράσινο Ἀλογο, κόκορας εἶσαι καὶ
λαλεῖς; Εὐὺ, παιδί μου, πρέπει νὰ
χλιμιντρίζῃς.

[Μ' — 849]

Καπετὸν Κεραυνός